

ДАЛЬША ПОМІЧ ПОВЕНЯМ

НЮ-ЙОРК. — З грошей, зложених українським громадянством, Об'єднання Українських Організацій в Америці вислало на руки українського допомогового комітету в Едвардсвилі, Па. \$100 для розділу серед українців, що потерпіли від повені.

„ГІНДЕНБУРГ” В АМЕРИЦІ.

ЛЕЙКГОРСТ (Ню Джерзі). — В суботу рано приїхав сюди німецький найновіший кермовик „Гінденбург”. В перелеті через океан він побив рекорд швидкості попереднього кермовика, „Графа Цепеліна”. Для його залогі, з д-ром Гуґом Екенером на чолі, в Ню-Йорку приготувляють врочисте прийняття й медалеву нагороду для команданта. В часі постою „Гінденбурга” в Лейкгорст буде дозволений вступ публіки до гангару.

РУЗВЕЛТ КОНФЕРУЄ В СПРАВІ НОВИХ ПРАЦЬ.

ВАШИНґТОН. — Президент Рузвелт нараджувався з промисловцями Овеном Янгом і Крайслером, якби оживити промисел і створити через те нові заняття. Між різними плянами цей раз вони обговорювали, чи не можна би виробляти масово дешевих домів, у ціні не вище 2,500 доларів. Таких домів можна би було ще серед нинішніх обставин продати від пів мільона до мільона штук. Застановлялися також над можливостями в залізничному промислі.

ХОЧУТЬ БУДУВАТИ НОВИЙ ТУНЕЛЬ У НЮ-ЙОРКУ.

НЮ-ЙОРК. — Транспортна Комісія подала проект будови нового підводного тунелю між Бетері і Брукліном. Той тунель мав би мати подвійні труби, а кошти його будови малиб виносити поверх 60,000,000 доларів. Крім того та сама Комісія внесла також проект будови нового мосту понад каналом Гованас у Брукліні, що мав би коштувати 2,300,000 доларів. Оба проекти взято під поважну розвагу. Ці будови дали би багато праць безробітним.

ВЖЕ Й „ВЕЛИКІ РИБИ” БЕРУТЬСЯ ДО КРАДІЖУ.

ДЕНВЕР. — Тут арештували Олівера Арнольда, високого банкового урядника, за спілку в крадіжці бондів на почті, вартості 200,000 дол. Кілька його спільників, теж зпоміж високих місцевих політикерів втекли і їх шукає поліція.

ПРИМХИ ПРИРОДИ.

НЮ-ЙОРК. — Минулої п'ятниці почалася в Ню-Йорку спека, яка досягла 87 ступнів Фаренгайта. А в той сам час стейт Колорадо навистили снігові, які завіяли залізничні шляхи, сплинали шляхові й повітряну комунікацію, а навіть захопили в дорозі та приспали снігом автомобілі з людьми, яких треба було рятувати. Не виключені смертні випадки.

ЗАЖУРИЛИСЯ ПРОФЕСОРИ.

ПРИНСТОН. — Університети Єйл і Принстон уладили спільні дводневні наради над різними суспільними питаннями, які охоплювали рільництво, міжнародну торгівлю, існуючий уряд, промисел та суспільну безпеку. Висновки їх не були дуже веселі, а проф. Берле навіть сказав, що ми всі котимосся до якогось великого потрясіння, в якому пропаде навіть та сталість і певність, що ми нині її маємо. Потішалися професори хіба тим, що таке саме є по цілому світі. Нема де втікати.

„АМЕРИКАНСЬКА МАТИ” НА 1936 РІК.

НЮ-ЙОРК. — Сюди приїхала з Каліфорнії пані Джеймс Сміт, яка зпоміж двадцятьох кандидаток по цілих Злучених Державах була вибрана „Американською Матір’ю на 1936 рік”. Ці офіційально приймали в Сіті Гол, а потім показувати місто. Пані Сміт має 53 роки і є матір’ю шестеро дітей. У розмові з журналістами вона сказала, що хоч зовнішнє її обличчя дуже змінилося від часів її дівочтва, то ідеї політичні ті самі. Її старші діти вже подружені, однак зі своїми невістками і зятями вона живе в повній згоді. Коли її запитали, як це вона робить, вона відповіла: я не накладаюся їм зі своїми порадами, хіба що про те мене попросять. Та кож пишуть до них часто, але ніколи не прошу відповіди.

СУПЕРЕЧКА НАД МАЛИМИ ЛЬВИНЯТАМИ.

БРУКЛІН. — В зоологічному городі у Проспект Парку народилося четверо львюнят. А що мама, хоч і львица, не могла собі з чвораками дати ради, отже двоє з них треба було забрати і дати їм няньку. Це дало вченим притоку до суперечки, і одні з них тепер запевняють, що львюня йдучи за природним інстинктом, виховає кращих дітей, а другі кажуть, що наука що щутку вгне краще.

ФІЛЬВАРОК ДЛЯ ДОНЬОК ПІЛСУДСЬКОГО.

На замку у Варшаві відбулося в приві президента Мосціцького. Засідання родинної ради, що опікується двома малолітніми доньками марш. Пілсудського. Рішено, щоб за гроші, які добули з частинної реалізації авторських прав марш. Пілсудського, купити для доньок фільварок в одному із східних воєвідств.

НЕЙМОВІРНА ПРИГОДА.

Найбільш незвичайні пригоди пережив японський (японський) летун Івао Гісґатомі. Якось підчас акробатичного лету він забув себе привязати поясом до сидіння. В одній хвилині він вилетів із літака й полетів коміть головою на землю. Та йому нічого нічого не сталося. Він шасливо впав на колищю сина й навіть не потовкся. Та найцікавіше те, що сталося з літаком.

Після того, як летун вилетів із літака, машина (літак) почала теж спадати. Та гострий вітер підірвав якимсь літак угору. Літак випростувався й сковазався у повітря, летун ж опустився на землю. Летун Івао Гісґатомі всів знов до літака й полетів на летовище.

НЕБЕЗПЕЧНИЙ СКОК.

Англійська акторка Анна Генлей виступала в одній пєсі в історичному одязі з середньовічних часів. Між іншим вона мала на собі дуже широку спідницю, що її носили жінки в тих часах. Вистава не вдалася. Після неї Генлей одержала листа від свого милого. У ньому милой писав їй, що кидав її. Оці події незвичайно вразили акторку. Вона вбігла з театру й пустилася на міст, що йшов понад 80-метровою пропастью. Генлей скочила в безодню. Але за кілька хвилин вона підвелася й сама вилізла з яру. Її широка спідниця підчас скоку роздулася так, як легікопад, і виратувала її від неминучої смерті.

СМЕРТЬ СЕЛЯНИНА ПІД ЧАС ПОЖЕЖИ ВЛАСНОЇ ХАТИ.

Вночі з 21 на 22 березня спалахнула пожежа в домі господаря Василія Старунчака в Зарічу над Прутом. Коли цілий будинок станув у вогні, пригадав собі його власник, що в коморі, в житі, сховав зароблені недавно гроші (35 зл.) та, не надумуючись довго, скочив їх ратувати. Від сидіння вогню занялася на ньому одежа, яку з трудом по довшому часі вдалось загасити. Несчастний селянин так сильно полікся, що серед страшинок мук помер у дорозі до шпиталю в Надвірній. Померлий лишив жінку з 9 малолітніми дітьми, без ніякої помочі й безпеки.

ЛИХО ВІД ХЛІБА.

Один різницький челядник із Вайдendorfu зажив смерті від хліба. Просто країв хліб і задохловся. Він приложив бров хліб до грудей і хотів розкряти його. У якийсь хвилині ніж поховнувся по шкідці так нещасливо, що вистрі полізало цюро челядникові в груди і потрапило на серце.

СЕЛЯСІ В ПАЛЕСТИНІ.

До Єрусалиму прибув етїопський цісар Селасї з родиною і своїми довадниками. Приннято його з королівськими почеснями.

СПРАВА ЗЛОДИТСЬКОЇ ШАЙКИ ПОЛІЦАЙ ЗАКІНЧЕНА.

Н поліційному фронті в Торонті (Канада) вже настає спокій. Після того, як королівська комісія опублікувала рапорт, у якому рекомендувала негайне віддалення дев'ятьох поліцаїв із загального числа 24, обвинувачених у крадіжках, поліційна комісія зараз відправила вчислених поліцаїв, а решти віддала шефові Дрейперу до диспозиції. З тих Дрейпер поручив комісії прийняти 11, двох спенсіонувати, а двом казав зрединувати. З такого вислідку не вдоволені ні преса ні публіка, а багато людей вважають цілу аферу „любіденням брудної хати”.

ЗАДІЗО НА ПОЛІСІ.

Інститут матеріальної культури в Києві закінчив монографію, присвячену історії металургії правобережного українського Полісся. З цієї монографії виявляється, що на Поліссі є значні поклади залізної руди, яка може бути використана в промислових цілях.

БЮТЬ ТА РОЗГАНЯЮТЬ КОМСОМОЛЬЦІВ.

У селі Радзівиліці, бердичівського району на Вінниччині, вдерлися до „ленінської кутка” на комсомольській збори Іван Музика, Семер Козачок і Степан Якименко, роззінали й побили комсомольців та знищили обстановку хати.

ШУКАЄ РУДОГО МОРЯКА.

Свєтґемптонський (Англія) посадник дістав недавно від одної англійки листа, з такою просьбою: „Достойний пане, — пише англійка — будьте такі добрі та допоможіть мені. Це від дитячих літ я мріяла про те, щоб вийти заміж за сидьно рудого моряка, та до цього часу не вдалось мені такого стрінути. Я маю тепер 36 літ. Я не гарна, але й не погана, не худа й не груба. Маю руде волосся, блакитні очі й гарні руки. Нігтів я не крашу та не вмю танцювати, але дуже люблю гарну музику. Буду Вам дуже вдячна, якщо вкажете мені якогось рудого моряка в віці від 35 до 45 літ”. Осє чим ще мусять займатися англійські бурмістри.

ЗАСУДИЛИ СВЯЩЕННИКА ЗА ТЕ, ЩО ВДАРИВ УЧНЯ В УХО.

Перед шаршавським апеляційним судом відбулася цимі днями розправа проти священника Йосифа Кошовського. Суд першої інстанції засудив був священника на 6 місяців в'язниці з пририменням виконання карі за те, що він в одній варшавській школі вдарив учня в ухо за неморальну поведінку й тим спричинив важку недугу хлопця. Апеляційний суд затвердив присуд суду першої інстанції.

ДОЧКА ПАНІ ЛАЙВСЕЙ ВИХОДИТЬ ЗАМУЖ.

Небавком відбудеться в містї Белфаст, в Ірландії, вінчання панни Софії Лайвсей, наймолодшої дочки відомої претки й авторки перекладів українських пісень, з паном Дж. Стювартом з того міста. Панна Софія Лайвсей має покинену школу красних шитук.

СІРКОВІ ДЖЕРЕЛА БІЛЯ ЛІСЬКА.

У віддалі одного кілометра від міста Ліська відкрили лікувальні сіркові джерела. Лікарська аналіза води випала додатно й тому міська управа рішила уладити лікувальне заведення. Одночасно в околиці шукають джерел нафти.

КИДАЮТЬ КОЛГОСПИ.

Київські „Вісті” повідомляють про масові розміри покидання селянами колгоспів на Одещині. „Вісті” подають такі цифри за останній рік: голопристанський район — 973 чол., скадовський — 969, херсонський — 957 і т. д. Чи з добра покидають селяни закріплену на віки? за ними колгоспну землю?

СПОВІДНИК ЯК СВИДОК.

Учитель народної школи в селі Домбрувка коло Варшави опинився на лаві підсудних під поганим закидом — крадіжці 100 зл. з торбишки вчителки, що вчила теж у цій школі. Вчитель був сам один у кімнаті, де вчителька забула торбинку, тому й на нього впадо підозріння крадіжку. Хоч дав учительці вексель на 100 золотих, справа не була зліквідована, бо по всій школі розуїшлись чутки, що вчитель зловий. Учительський кружок мусяв зробити донос на свого товариша й городський суд засудив учителя на рік в'язниці. Засуджений апелював. На відкритий розправа допитували м. ін. священника, перед яким сповідався дійсний злодій. Свідок ззнав, що не підсудний є злодієм, але зрівсім інша особа, якої назвища, очевидно, не подав. На основі зізнань сповідника суд зовсім реґабілітував учителя.

ДЕ БЮТЬ НАЙБІЛЬШЕ ВИНА ТА ПИВА?

Міжнародне Бюро боротьби з алкоголізмом оголосило статистичні дані про консумцію вина й пива в поодиноких європейських краях. Якщо йде про консумцію вина, то перше місце займає в Європі Франція, де пересічно 100 літрів вина припадає річно на одного мешканця. За нею йдуть Греція, Італія, Еспанія та Швайцарія, де припадає пересічно 50—95 літрів річно на одного чоловіка. В Бельгії, Мадярищині й Австрії один мешканець випиває річно пересічно 15—45 літрів вина, а в Німеччині, Бельгії та Чехословаччині 4—6 літрів. Якщо мова про консумцію пива, то перше місце займає Бельгія, де припадає пересічно 190 літрів пива річно на мешканця. За Бельгією йде Німеччина (75 літрів на чоловіка річно) й Англія та Чехословаччина (50—75) літрів.

ВИВОЗЯТЬ ЗСОЛОТО З ФРАНЦІЇ, БО ЛІВІ ПРИ ВЛАДІ.

ПАРИЖ. — Леон Блюм, соціалістичний провідник, мусять скласти публічні заяви, що соціалісти не думають про ніякий фінансовий переворот, щоб успокоїти публіку та спинити вивіз золота з Франції. В останнім часі капіталісти вивезли з Франції понад один мільярд золотих франків, і то головню до Америки. З Шербурга доносять, що щойно відплив до Злучених Держав корабель „Дойчланд”, який везе 141,000,000 франків у золоті.

УСТУПИВ ПРЕЗИДЕНТ БАНКУ ПОЛЬЩІ.

ВАРШАВА (Польща). — Адам Коц, президент державного банку „Банк Польскі”, уступив зі свого становища. Коц зголосив своє уступлення тому, що не погоджується з новою фінансовою політикою уряду, який завів контролю над оборотом заграничного валютного й імпортом. Коц належить до групи „полковників”. Був він одним з найбільших дорадників Пілсудського. За Пілсудського був у фінансових справах свого роду диктатором.

АРЕШТУЮТЬ АНТИСЕМИТІВ.

ВАРШАВА. — Арештовано понад 100 осіб під замітом антисемітизму. Арештованих обвинувачують, що вони займаються терористичною акцією, спрямованою проти жидівського населення, що бомбардують жидівські склепи, ресторани і кабареети.

НОВИЙ РУХ З „УКРАЇНИ”.

МОСКВА (Росія). — Зіхалося коло 3,000 жінок вищих і добре платних советських урядників, що не знають, що зробити з „вільним часом”, якого мають подостатком. Мають вони заснувати Жіноче Допомогове Товариство, що матиме на цілі звернути увагу тих жінок з „вищої класи” на те, що треба їм ужити вільний час і знання на піднесення культури серед фабричного робітництва. Саме вони повинні старатися, щоб життя робітників стало приємнішим. Рух цей започаткувала пані Манаєнко на Україні. А тепер хочуть його з уряду поширити по цілій советській території.

НАЧАЛЬНИКИ ПЛЕМЕН ПІДДАЮТЬСЯ.

АДІС АБАБА (Етіопія). — Таки не буде вже з ким воювати італійцям в Етіопії. Так принаймні тепер виглядає, бо найзавзятіші начальники, що стояли при боці етіопського цісаря, приходять з поклоном до італійських командантів і піддаються. Приймають їх як „геройських ворогів” з усіми почеснями.

ВЖЕ ЗАВЕЛИ ПОРЯДОК.

АДІС АБАБА. — Італійці прочистили місто від бандитів. Зачинається правильне життя. Зачала теж курсувати залізниця, що сполучає столицю з Джібуті. Заграничні посольства, що знаходяться в столиці, відіткнули. Всі вони стверджують, що покищо італійська влада заховається дуже поправно. Німецький посол зложив навіть візиту маршалаві Бадолеві, з чого заключають, що Німеччина вже визнала окупацію Етіопії Італією.

АРАБИ ДАЛІ ПРОТИ ЖИДІВ.

ЄРУСАЛИМ. — З Каїра вислано 300 додаткових британських жовнірів, бо протижидівський рух у Палестині змагається з кожним днем. Араби вєсоди бойкотують жидівські склепи. Воци заповіли, що будуть бойкотувати британську владу і не платитимуть податків, якщо вона далі буде попірати жидівську кольонізацію в Палестині.

СМЕРТЬ СЛАВНОГО ПЕСИМІСТА.

БЕРЛІН. — Помер Освальд Шпенґлер, відомий у цілїм світі філософ, що заповів кінець європейської цивілізації й білій расі. Знайшли його вмерлого в ліжку. Помер на удар серця, маючи всього 56 років.

Світ звернув увагу на Шпенґлера донєрва по появі його книжки „Упадок Заходу”, яка появилася до світової війни. В ній він заповів, що західня цивілізація не буде тревати довше як яких 300 або 400 років. Впаде вона в подібний споеіб, як падали грецька чи римська цивілізація. Західня Європа, писав він, вже осягнула свій вершок. Тепер зачнеється її упадок, подібно як давніше зачинався упадок Греції, Єгипту чи Індії. Шпенґлер добачував усюди тільки деканденцію, занепад. Всюди бачив грубу зарозумілість, а брак віри в релігію і традицію. Рік 1918, коли то альянти чи Франція осягнули побіду, був теж початком кінця білої раси. До спору між білими, пише Шпенґлер, втягнено кольорові раси. Модерна техніка буде теж для людства погубою. Шпенґлер ненавидів фашизм, але теж ненавидів таксамо і демократію.

Його твори вважають реакцією на ті відносини, що їх виторвали світова війна, а головню, що їх виторвав версайський договір, який так дуже понизив і прибив Німеччину.

"СВОБОДА" (LIBERTY)

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays. Owns: The Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Edited by Editorial Committee.

Refused as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the act of March 3, 1879.

Accepted for mailing as special rate of postage provided for in Section 1103 of the U.S.C. of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

За оголошення редакція не відповідає.

№ "Свободи": ВВрген 4-0237. — Тел. У. Н. Союзу: ВВрген 4-1016. 4-0807.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

В Канаді належить посылати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

Адреса: "СВОБОДА", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

НА ГЛИНЯНИХ НОГАХ

Вигляди кінця італійської війни в Етіопії, що наклеювалися від кількох місяців, наближують щораз більше вигляди вибуху війни в Європі. Через те в європейських краях видно тепер велике зацікавлення питаннями сил преріжних держав, що в новій війні відіграють певно якусь роль. Між тими державами немале зацікавлення викликає Польща. Через те її силі й політиці присвячується тепер в Європі немало місця.

В англійським журналі "Нью Стейтсмен енд Нейшен" появилася недавно стаття американського журналіста Луїса Фішера про відношення Польщі до мира. Автор, як він пише в статті, пише на основі того, що він бачив і чув у Польщі. Він каже, що бачився з міністрами Беком і Квятковським, з генералами, полковниками, визначними урядовцями заграничного уряду, тощо, але сказаного ними не може виявляти, а може тільки подати особисті враження.

Найважливіше з цих вражень він уважає те, що Польща вважає війну за неминучу й не думає нічого робити для удержання мира. Друге важне враження це брак односторонньої політики з боку Польщі. Вона не має політики на довшу мету, а пробує латати кожду дрібну справу в міру того, як вона вириває.

Переходячи до сили Польщі, Фішер каже: "Як якийнебудь здорово думуючий поляк може спокійно думати про пертя Європи до війни, переходить моє поняття. З усіх держав Польща може найменше думати про війну. Це обидливий край. Видатки на зброєння ломлять її спину. 30 процентів її населення, як признає її офіційна статистика, це не-поляки; а українці, найбільша національна меншина; не дуже льояльні, не зважаючи на те, що їх політичні лідери тепер у перше накладають з поляками. Чи Польща буде неутраляна чи ні, європейська війна може легко розгратися на території Польщі та її зруйнувати".

З дальшої частини статті виходить ясно, що Польщі на війну не треба ждати, щоби бути зруйнованою. Вона зруйнована вже нині. Кореспондент наводить слова польського міністра фінансів, Квятковського, що 10 мільйонів душ у Польщі не беруть зовсім ніякої участі в господарським життю краю, бо навіть ті селяни, котрі мають по 10 гектарів землі, а котрі вважаються супроти тамтих за мільонерів, не видають пересічно на рік більше як 8 доларів на особу, або два центи на день. Вона імпортує менше, ніж якийнебудь інший край в Європі, з винятком Альбанії. Її промисли слабкі. Її армія слабо змеханізована. Її дороги кепські. Її справжня військова сила обмежена.

Словом, це не є велика держава, „моцарство“, за яку Польща себе видає.

Д-р Остап Гришай.

ЦІКАВИЙ ДЕБЮТ

Василь Ткачук. „Сині чічки“ Нариси. Видавництво „Українська Бібліотека“, ч. 33.

В недавню на сторінках нашого журналу поміщенім нарис про новий історичний роман нашої письменниці Катрі Граневичевої, а саме в його другій частині, говорячи про останні наші видатніші літературні появи, уже мав я нагоду згадати про книжечку „Сині чічки“ молодого дебютанта Василя Ткачука. Книжечку, яка саме як дебют початкує в літературі новика заслугою з неодоного погляду на те, щоб її приглянути ближче.

З неодоного погляду, кажу. Бо важно нам знати передовсім, що автор 19-літній юнак, а дотого — селянський хлопчина. Він уроженець села Ілнці, снітинського повіту (на Покутті), де й покінчив селянську школу, і де прожив до 17-го року життя, причім він уже як п'ятнадцятилітній просядів у тюрмі чотири місяці за те, що вивів прилюдно власного виробу афішу, у якому закликав земляків, щоби вони „брали гострі шаблі в руки тай проганяли ворогі“. І цікаве тут для нас, що Ткачук дитиною мріяв про те, щоби стати — славним малярем, і щойно після того, як по невідрадных досвідах переконався, що в цій ділянці не так то легко доведеться йому добитись відповідної школи, він узявся за перо, маючи тоді всього років — п'ятнадцять. Спершу це були очевидно Хрибні поезії, але деладі він намагався — як пише мені в коротеньким слові про себе — писати оповідання про близькі йому селяни, про тих, що їх бачив, і тих, що рідні та любі його серцю і досі. І швидко дещо з тих нарисів молоденького гуцулика було й надруковане у львівських журналах, що й спонукало врешті нашого новика покинути село і перебраться до Львова, не тільки з огляду на розбудову літературної праці, але й з метою доповнити шкільну освіту відповідними курсами в торговельній школі. Але охота писати була в хлопцеві далеко більш жагуча і творча, ніж „ковтання скучних рядків математики“, і от незабаром Тикторове видавництво „Українська Бібліотека“ видає першу Ткачукову збірку нарисів, яка на нашого молодого автора звернула загальну увагу.

І слушно.

Бо те перше, що при лектурі цієї збірки кидається критичному читачеві в очі, це — в дотеперішніх критичних рецензіях про неї ще не гаразд підкреслена — просто незвичайна спромога стількиж гострої обсервації, що й поетичного погляду, спромога, яка нарисам Ткачука надала відразу гостро індивідуальне обличчя, а його стилеві своєрідність мистецької лінії. З цього погляду збірка Ткачука така багата, що треба би просто виписувати з неї цілі сторінки, щоби показати гаразд красу, новість і сміливість поетичних картин у нашого дебютанта, оригінальність і майстерність його порівнянь, своєрідність його підходу до сюжету й — іноді до химерности витончену — легкість малюнку в нього. — Коли верби розпукувались — читаємо тут — то вночі „земля-княгиня йшла до шлюбу з місяцем, що, поклавши на голову голубий брід, обклався світличками-зірками, полокав ноги в жвавих річках, узаввався в зелені — шаворові чоботи, вперизувався циткованим чересом — молодшою дорогою, замухався полами срібною жупана...“ („Гришник“).

Мороз у Ткачука „крутить на шибках білі вуса“, спіючі поля „тнуть, вишваняють рушники, ніби в старости збираються йти“ („Родимий“), серп, жунич, „скакіць, скакіць, усе вперед і вперед“, а день, коли гасне „затулює ясні очі“. На цвинтарі „старі липи за грішні душі моляться, вітими цілується“ („Зелені Свята“), о-сінь ходить полями „як перебранний опришок“ („Невістка“), в бідного Максима „діти, ніби ластівочки на дротах, рядком сиділи на шпирічку“ („Злодій“); авесна „розвішує на небі голубу манту, що ноцями блищить цисарським гудзиком“ („Тато й одинак“). На Великдень „ниви надягали оксамітні спідниці, ліси плюшеві капелюхи“ („Мосяжні серця“), яворі „обсочили Михайлову хату, що до неї ноцями місяць всуває у вікно крисо, начеб дівчину викликав срібною усмішкою“ („За штрикою“), а гори убрані „в зелені сорочки, половились докупки, ніби легіні, як танцюють трясуни“ („Клопіт“).

Але це лиш кілька зразків із зазначеного багатства поетичних картин у Ткачука. Іноді ось тло оповідання в нього розмальоване взагалі тільки лініями порівнянь, і ми читаємо нпр. такий вступ до нарису: „Небо — сизий голуб. Земля — біла гуска. Ліс — сороката гадинка. Село таркате...“ Хати стогнуть від білих скирт, тріщать від міцного морозу...“ („Мясниця“). А фінали оповідань стихають здебільша в ліричних акордах, що для Ткачукової прози взагалі знаменні як одна з її питомих ознак, бо й конструкція нарису в нього помітно лірично настроєва. Але колиб ми думали, що ті ліричні форми, так дуже поглиблені багатством поетичних картин у Ткачука, відповідає може м'який ліризм внутрішнього змісту, то ми дуже помилилися. Правда — звуків м'якого, ідилічного характеру в наших нарисах не бракує, — хоч нпр. еротичних картин у Ткачука нема майже зовсім, що в молодого дебютанта в всякий випадок щонайменше гідне уваги! — Але як лірична форма в нього об'єднується подекуди з твердою і гострою лядіарністю, так і з змісту його оповідань вичувається подих твердої дійсности життя. Нехай, що тут і там генеральний знаменник цих оповідань хитається ще між ідилією і трагікою, між поетичністю погідної мрії і суворістю життєвої правди. Але якщо признаки й межі справжнього реалізму є подекуди взагалі невідомі, і воно властиво в ніякому випадку неможливе сказати про якийсь твір з точністю хемічної аналізи, що він на 100% реалістичний або ні, так і в Ткачука багатство поетичних настроїв і картин, а подекуди й чисто поетичний підхід до даного сюжету не виключають в ніякому разі глибоко відчутого реалізму розмальованих ним картин. І я сказав би навіть, що як на нашого дебютанта, то виявлене ним чуття для дійсности, для нашої, теперішньої дійсности, гідне всякого признання.

І щойно цей момент велить нам привітати в молоденькому авторі вже з цим першим його твором появу цінну й багатонадійну.

Тільки лініями порівнянь, і ми читаємо нпр. такий вступ до нарису: „Небо — сизий голуб. Земля — біла гуска. Ліс — сороката гадинка. Село таркате...“

Хати стогнуть від білих скирт, тріщать від міцного морозу...“ („Мясниця“). А фінали оповідань стихають здебільша в ліричних акордах, що для Ткачукової прози взагалі знаменні як одна з її питомих ознак, бо й конструкція нарису в нього помітно лірично настроєва. Але колиб ми думали, що ті ліричні форми, так дуже поглиблені багатством поетичних картин у Ткачука, відповідає може м'який ліризм внутрішнього змісту, то ми дуже помилилися. Правда — звуків м'якого, ідилічного характеру в наших нарисах не бракує, — хоч нпр. еротичних картин у Ткачука нема майже зовсім, що в молодого дебютанта в всякий випадок щонайменше гідне уваги! — Але як лірична форма в нього об'єднується подекуди з твердою і гострою лядіарністю, так і з змісту його оповідань вичувається подих твердої дійсности життя. Нехай, що тут і там генеральний знаменник цих оповідань хитається ще між ідилією і трагікою, між поетичністю погідної мрії і суворістю життєвої правди. Але якщо признаки й межі справжнього реалізму є подекуди взагалі невідомі, і воно властиво в ніякому випадку неможливе сказати про якийсь твір з точністю хемічної аналізи, що він на 100% реалістичний або ні, так і в Ткачука багатство поетичних настроїв і картин, а подекуди й чисто поетичний підхід до даного сюжету не виключають в ніякому разі глибоко відчутого реалізму розмальованих ним картин. І я сказав би навіть, що як на нашого дебютанта, то виявлене ним чуття для дійсности, для нашої, теперішньої дійсности, гідне всякого признання.

І щойно цей момент велить нам привітати в молоденькому авторі вже з цим першим його твором появу цінну й багатонадійну.

Бо погляньмо лише з цього погляду на найголовніші сюжети у збірці Ткачука.

Три перші нарисі циклю „Я“ малюють стількиж поетично, що й з гумором, а притім і з тонкою психологією дитини літа оповідача по лінії неспівомої ще опозиції в душі майбутньої творчої людини до свого простого оточення. І сюди належить ще й нарис „Родимий“, теж гарний малюнок дитячої душі. Далі селянка, яка, не маючи в Зедені Свята змоги прибрати могилу сина-стрільця, що впаів і лежить „Бог зна де“, відвідує на сільському цвинтарі шпильну стрілецьку могилу і наймає за неї паннахиду, бо „вони добра хотіли всім, і здається мені, що вони всі мої сини, а я їх мати“. То знову невістка, що, бануючи за своїм замкненим чоловіком — у Ткачука скрізь відкулять криміналі! — робить у суді такий бешкет, що її замикать теж. І тут гарні слова: „Ціле село має бути такою штабобою...“ що ніщо не могло вгамувати та на припоні стати“ (ст. 17.). Далі газда, що на Різдо втікає з криміналу до рідні. Тато й одинак, що кидають хату і неню, щоби служити Україні. („Сину, я йду з тобою! Най і мене з тобою посічуть за землю!... стор. 43). Свідомі громадяни, що тяжко по обивають „перекінчиком“ („Або з панами, або з нами!“). Картина катастрофальної поведінки. Картина селянки, що не хоче віддати хижим екекуторам укоханой корови. Грингор, що своїм словом спасє сина Гриничи від криміналу за те, що ніби то він розвішував якись прапори. Вржаюча картина рідні, осироченой чоловіком, що згинув на роботах у Франції. Малюнок будови нової дороги в селі, низка картин, де автор з особливим хистом розмальовує тісний зв'язок селянина з його укоханою маючо-землицею. Тут між іншим вражаюча картина смертиселянина Федора на полі („Ск мене свічки, то урвіт чічущий або ні, так і в Ткачука багатство поетичних настроїв і картин, а подекуди й чисто поетичний підхід до даного сюжету не виключають в ніякому разі глибоко відчутого реалізму розмальованих ним картин. І я сказав би навіть, що як на нашого дебютанта, то виявлене ним чуття для дійсности, для нашої, теперішньої дійсности, гідне всякого признання.“

Читає вичуває гаразд: Це українське село й український селянин сьогодні, і це утаена сила того українського, захопленого ворогом, але не поневоленого ним села. І тому так гарно воно і так цінно читати оцю першу збірку оповідань молодого гуцульського сина. Бо, як я вже сказав, лад, на який Ткачук розроблює свої сюжети, виявляє в нього несвідомо непереможну силу українського чорнозему, й з цього погляду дальшим етапом творчої еволюції в нашій оповіданій літературі після Стефаніка. І тут надзвичайно цікаво порівняти Ткачуковий нарис „Злодій“ з таким же нарисом у Стефаніка. Як відомо, в цього останнього газда, що зловили злодія, готуються його страшно бити, через що цінність того оповідання має у Стефаніка характер дикої жорстокости, що особливо підкреслила англійська критика, як це читачі „Свободи“ знають з розвідки в ч. 277 з м. р. А у Ткачука той, хто вибрався красти, просто признається перед тим, кого хотів обкрасти, до свого наміру, викликаного нуждою голодуючої рідні, після чого багач просає йому й обдаровує як брат. Таксамо, як у Ткачуковій оповіданню „Травень“ господар Федір віддає бідному Петрові продану йому ним його останню землю, як той молить його віддати її йому, щоби „такі вмирав, як господар“ (стор. 52). І це у протиставленню до понурої небажганности у Стефаніка просто благодатний контраст. І, як-не-як, — прекрасна і нова риса в духовности гуцула, підхоплена Ткачуком. Риса може й трохи видієльзована, та всетаки нашої національній духовности не чужа. І тимто й добачую в тут слід тієї творчої еволюції в мальованню психіки українського селянина, про яку я вже згадав, і якої поглиблення повинно стати влччаним завданням найближчих творів нашого талановитого і симпатичного дебютанта:

Читає вичуває гаразд: Це українське село й український селянин сьогодні, і це утаена сила того українського, захопленого ворогом, але не поневоленого ним села.

І тому так гарно воно і так цінно читати оцю першу збірку оповідань молодого гуцульського сина.

Бо, як я вже сказав, лад, на який Ткачук розроблює свої сюжети, виявляє в нього несвідомо непереможну силу українського чорнозему, й з цього погляду дальшим етапом творчої еволюції в нашій оповіданій літературі після Стефаніка.

І тут надзвичайно цікаво порівняти Ткачуковий нарис „Злодій“ з таким же нарисом у Стефаніка.

Як відомо, в цього останнього газда, що зловили злодія, готуються його страшно бити, через що цінність того оповідання має у Стефаніка характер дикої жорстокости, що особливо підкреслила англійська критика, як це читачі „Свободи“ знають з розвідки в ч. 277 з м. р. А у Ткачука той, хто вибрався красти, просто признається перед тим, кого хотів обкрасти, до свого наміру, викликаного нуждою голодуючої рідні, після чого багач просає йому й обдаровує як брат.

Таксамо, як у Ткачуковій оповіданню „Травень“ господар Федір віддає бідному Петрові продану йому ним його останню землю, як той молить його віддати її йому, щоби „такі вмирав, як господар“ (стор. 52).

І це у протиставленню до понурої небажганности у Стефаніка просто благодатний контраст.

І, як-не-як, — прекрасна і нова риса в духовности гуцула, підхоплена Ткачуком.

Риса може й трохи видієльзована, та всетаки нашої національній духовности не чужа.

І тимто й добачую в тут слід тієї творчої еволюції в мальованню психіки українського селянина, про яку я вже згадав, і якої поглиблення повинно стати влччаним завданням найближчих творів нашого талановитого і симпатичного дебютанта:

Читає вичуває гаразд: Це українське село й український селянин сьогодні, і це утаена сила того українського, захопленого ворогом, але не поневоленого ним села.

І тому так гарно воно і так цінно читати оцю першу збірку оповідань молодого гуцульського сина.

Бо, як я вже сказав, лад, на який Ткачук розроблює свої сюжети, виявляє в нього несвідомо непереможну силу українського чорнозему, й з цього погляду дальшим етапом творчої еволюції в нашій оповіданій літературі після Стефаніка.

І тут надзвичайно цікаво порівняти Ткачуковий нарис „Злодій“ з таким же нарисом у Стефаніка.

Як відомо, в цього останнього газда, що зловили злодія, готуються його страшно бити, через що цінність того оповідання має у Стефаніка характер дикої жорстокости, що особливо підкреслила англійська критика, як це читачі „Свободи“ знають з розвідки в ч. 277 з м. р. А у Ткачука той, хто вибрався красти, просто признається перед тим, кого хотів обкрасти, до свого наміру, викликаного нуждою голодуючої рідні, після чого багач просає йому й обдаровує як брат.

Таксамо, як у Ткачуковій оповіданню „Травень“ господар Федір віддає бідному Петрові продану йому ним його останню землю, як той молить його віддати її йому, щоби „такі вмирав, як господар“ (стор. 52).

І це у протиставленню до понурої небажганности у Стефаніка просто благодатний контраст.

І, як-не-як, — прекрасна і нова риса в духовности гуцула, підхоплена Ткачуком.

Риса може й трохи видієльзована, та всетаки нашої національній духовности не чужа.

І тимто й добачую в тут слід тієї творчої еволюції в мальованню психіки українського селянина, про яку я вже згадав, і якої поглиблення повинно стати влччаним завданням найближчих творів нашого талановитого і симпатичного дебютанта:

Читає вичуває гаразд: Це українське село й український селянин сьогодні, і це утаена сила того українського, захопленого ворогом, але не поневоленого ним села.

І тому так гарно воно і так цінно читати оцю першу збірку оповідань молодого гуцульського сина.

Бо, як я вже сказав, лад, на який Ткачук розроблює свої сюжети, виявляє в нього несвідомо непереможну силу українського чорнозему, й з цього погляду дальшим етапом творчої еволюції в нашій оповіданій літературі після Стефаніка.

І тут надзвичайно цікаво порівняти Ткачуковий нарис „Злодій“ з таким же нарисом у Стефаніка.

Як відомо, в цього останнього газда, що зловили злодія, готуються його страшно бити, через що цінність того оповідання має у Стефаніка характер дикої жорстокости, що особливо підкреслила англійська критика, як це читачі „Свободи“ знають з розвідки в ч. 277 з м. р. А у Ткачука той, хто вибрався красти, просто признається перед тим, кого хотів обкрасти, до свого наміру, викликаного нуждою голодуючої рідні, після чого багач просає йому й обдаровує як брат.

Таксамо, як у Ткачуковій оповіданню „Травень“ господар Федір віддає бідному Петрові продану йому ним його останню землю, як той молить його віддати її йому, щоби „такі вмирав, як господар“ (стор. 52).

І це у протиставленню до понурої небажганности у Стефаніка просто благодатний контраст.

І, як-не-як, — прекрасна і нова риса в духовности гуцула, підхоплена Ткачуком.

Риса може й трохи видієльзована, та всетаки нашої національній духовности не чужа.

І тимто й добачую в тут слід тієї творчої еволюції в мальованню психіки українського селянина, про яку я вже згадав, і якої поглиблення повинно стати влччаним завданням найближчих творів нашого талановитого і симпатичного дебютанта:

Читає вичуває гаразд: Це українське село й український селянин сьогодні, і це утаена сила того українського, захопленого ворогом, але не поневоленого ним села.

І тому так гарно воно і так цінно читати оцю першу збірку оповідань молодого гуцульського сина.

Бо, як я вже сказав, лад, на який Ткачук розроблює свої сюжети, виявляє в нього несвідомо непереможну силу українського чорнозему, й з цього погляду дальшим етапом творчої еволюції в нашій оповіданій літературі після Стефаніка.

І тут надзвичайно цікаво порівняти Ткачуковий нарис „Злодій“ з таким же нарисом у Стефаніка.

Як відомо, в цього останнього газда, що зловили злодія, готуються його страшно бити, через що цінність того оповідання має у Стефаніка характер дикої жорстокости, що особливо підкреслила англійська критика, як це читачі „Свободи“ знають з розвідки в ч. 277 з м. р. А у Ткачука той, хто вибрався красти, просто признається перед тим, кого хотів обкрасти, до свого наміру, викликаного нуждою голодуючої рідні, після чого багач просає йому й обдаровує як брат.

Таксамо, як у Ткачуковій оповіданню „Травень“ господар Федір віддає бідному Петрові продану йому ним його останню землю, як той молить його віддати її йому, щоби „такі вмирав, як господар“ (стор. 52).

І це у протиставленню до понурої небажганности у Стефаніка просто благодатний контраст.

І, як-не-як, — прекрасна і нова риса в духовности гуцула, підхоплена Ткачуком.

Риса може й трохи видієльзована, та всетаки нашої національній духовности не чужа.

І тимто й добачую в тут слід тієї творчої еволюції в мальованню психіки українського селянина, про яку я вже згадав, і якої поглиблення повинно стати влччаним завданням найближчих творів нашого талановитого і симпатичного дебютанта:

Читає вичуває гаразд: Це українське село й український селянин сьогодні, і це утаена сила того українського, захопленого ворогом, але не поневоленого ним села.

І тому так гарно воно і так цінно читати оцю першу збірку оповідань молодого гуцульського сина.

Бо, як я вже сказав, лад, на який Ткачук розроблює свої сюжети, виявляє в нього несвідомо непереможну силу українського чорнозему, й з цього погляду дальшим етапом творчої еволюції в нашій оповіданій літературі після Стефаніка.

І тут надзвичайно цікаво порівняти Ткачуковий нарис „Злодій“ з таким же нарисом у Стефаніка.

Як відомо, в цього останнього газда, що зловили злодія, готуються його страшно бити, через що цінність того оповідання має у Стефаніка характер дикої жорстокости, що особливо підкреслила англійська критика, як це читачі „Свободи“ знають з розвідки в ч. 277 з м. р. А у Ткачука той, хто вибрався красти, просто признається перед тим, кого хотів обкрасти, до свого наміру, викликаного нуждою голодуючої рідні, після чого багач просає йому й обдаровує як брат.

Таксамо, як у Ткачуковій оповіданню „Травень“ господар Федір віддає бідному Петрові продану йому ним його останню землю, як той молить його віддати її йому, щоби „такі вмирав, як господар“ (стор. 52).

І це у протиставленню до понурої небажганности у Стефаніка просто благодатний контраст.

І, як-не-як, — прекрасна і нова риса в духовности гуцула, підхоплена Ткачуком.

Риса може й трохи видієльзована, та всетаки нашої національній духовности не чужа.

І тимто й добачую в тут слід тієї творчої еволюції в мальованню психіки українського селянина, про яку я вже згадав, і якої поглиблення повинно стати влччаним завданням найближчих творів нашого талановитого і симпатичного дебютанта:

Читає вичуває гаразд: Це українське село й український селянин сьогодні, і це утаена сила того українського, захопленого ворогом, але не поневоленого ним села.

І тому так гарно воно і так цінно читати оцю першу збірку оповідань молодого гуцульського сина.

Бо, як я вже сказав, лад, на який Ткачук розроблює свої сюжети, виявляє в нього несвідомо непереможну силу українського чорнозему, й з цього погляду дальшим етапом творчої еволюції в нашій оповіданій літературі після Стефаніка.

Читає вичуває гаразд: Це українське село й український селянин сьогодні, і це утаена сила того українського, захопленого ворогом, але не поневоленого ним села. І тому так гарно воно і так цінно читати оцю першу збірку оповідань молодого гуцульського сина. Бо, як я вже сказав, лад, на який Ткачук розроблює свої сюжети, виявляє в нього несвідомо непереможну силу українського чорнозему, й з цього погляду дальшим етапом творчої еволюції в нашій оповіданій літературі після Стефаніка. І тут надзвичайно цікаво порівняти Ткачуковий нарис „Злодій“ з таким же нарисом у Стефаніка. Як відомо, в цього останнього газда, що зловили злодія, готуються його страшно бити, через що цінність того оповідання має у Стефаніка характер дикої жорстокости, що особливо підкреслила англійська критика, як це читачі „Свободи“ знають з розвідки в ч. 277 з м. р. А у Ткачука той, хто вибрався красти, просто признається перед тим, кого хотів обкрасти, до свого наміру, викликаного нуждою голодуючої рідні, після чого багач просає йому й обдаровує як брат. Таксамо, як у Ткачуковій оповіданню „Травень“ господар Федір віддає бідному Петрові продану йому ним його останню землю, як той молить його віддати її йому, щоби „такі вмирав, як господар“ (стор. 52). І це у протиставленню до понурої небажганности у Стефаніка просто благодатний контраст. І, як-не-як, — прекрасна і нова риса в духовности гуцула, підхоплена Ткачуком. Риса може й трохи видієльзована, та всетаки нашої національній духовности не чужа. І тимто й добачую в тут слід тієї творчої еволюції в мальованню психіки українського селянина, про яку я вже згадав, і якої поглиблення повинно стати влччаним завданням найближчих творів нашого талановитого і симпатичного дебютанта:

Читає вичуває гаразд: Це українське село й український селянин сьогодні, і це утаена сила того українського, захопленого ворогом, але не поневоленого ним села.

І тому так гарно воно і так цінно читати оцю першу збірку оповідань молодого гуцульського сина.

Бо, як я вже сказав, лад, на який Ткачук розроблює свої сюжети, виявляє в нього несвідомо непереможну силу українського чор

НА БІЖУЧІ ТЕМИ

ЗАБУТИЙ БАТЬКО.

У неділю пополуноді влаштовують у Нью-Йорку на площі в Центральній Парку, «парентей», себто свято-родичів, чи родителів.

Підкреслюється в цьому святі кожного з родичів, у протиставленню до свята матері, на котрому підкреслюється саму матір. Ініціатором свята, на котрому мають виступати посадики міста Нью-Йорку й інші визначні урядовці, мають співати пісні, виголошувати промови, тощо, називає «День матері» однобічним святом та скритою образою для батьків.

Він підкреслює потребу сентименту в родині: «Любов батька й матері це секрет щасливого дому». Як треба сентименту супроти матері, так треба й супроти батька.

Чи справді, як пошанувати матір, то значить, не пошанувати батька?

ЯК РІВНІСТЬ, ТО РІВНІСТЬ.

До суду домашніх відносин у Нью-Йорку внесено позов чоловіка проти його жінки за удержання. В імені мужа позов вніс департамент публичного добробуту, до котрого чоловік подався за допомогою, а котрий відмовився давати чоловікові допомогу, бо, мовляв, його жінка має роботу.

Через те судді прийшлося вирішувати питання: чи має жінка обов'язок давати удержання своєму чоловікові, коли цей не має праці й не може удержуватися?

Про цю справу газети розписалиши широчезно, бо досі обов'язок удержувати подруга закон накладав тільки на чоловіка.

Та тепер суддя рішив, що як чоловік не має праці, а жінка має, то жінка має обов'язок удержувати чоловіка таксамо, якби він мав обов'язок удержувати її, коли заробляв, а вона не заробляла.

«Як новочасні жінки мають рівні права з чоловіками», говорив суддя, «то вони мусять теж удержувати своїх чоловіків, як мають на це засоби, а чоловіки знаходяться в потребі».

ОБОВ'ЯЗКИ З РІВНОСТІ.

Іншими словами, з рівності приходять не тільки права, а й обов'язки. Іншим прикладом цієї правди є історія пристойного відношення чоловіків до жінок. Перед війною, наприклад, в Америці вважалося правилом доброго тону з боку чоловіків віддавати жінкам сидження в залізничних вагонах. Було це правило в часах, коли жінки правильно ще не працювали нарівні з чоловіками. Як підчас війни жінки заняли в промислах становища нарівні з чоловіками, а далі добули рівне політичне право, чоловіки перестали віддавати жінкам свої місця в залізничних возах.

НОВЕ СТАНОВИЩЕ.

Буває й нині таке, що деколи чоловік дасть своє місце жінці у залізничнім возі. Та коли це він робить нині, то не тому, що вона жінка, а для іншої причини, наприклад, тому, що вона стара або немічна, або має дитину на руках.

Котре становище краще?

ВИГОДА З НЕРІВНОСТІ.

Виходить, що рівність має свої невгоди, а нерівність — має свої вигоди.

Давніше, як жінки були рівні з чоловіками, як вони не мали рівних політичних прав, рівного доступу до занять і професій, чоловіки трактували їх з великою чемністю. Як жінка ввійшла до ліфту (елеватора), то всі чоловіки знімали капелюхи. Як жінки впакунок з рук, то

чоловіки напередки бігли підносити, хочби навіть чоловіки були старі, і немічні, а жінка молода й дужа. Таксамо навіть старші чоловіки подавали молодим жінкам плащі, гебей жінки були немічні або не могли одіватися, наче діти.

Дитина через немічність має певні права, права на допомогу з боку дорослих людей. Коли жінку вважали за слабшу, тілесно, умово чи морально, то їй давали за це певні товариські права, немовби в потіху за її приниження. Чоловіки, що жінки признають рівними із чоловіками, перестали жінкам сповняти давні товариські прислуги. Жінки, що не вважаючи на правне зрівняння жінок з чоловіками, все ще вважають себе нижчими від чоловіків, ще далі домагаються цих послуг, а чоловіки, що це не привикли до приниження своєї гідності в порівнянні з жінками та це не привикли вважати жінок рівними собі, ці прислуги далі сповняють.

„ДІВОЧЕ ДОСТОЙНСТВО“.

Директор вищої школи в Ліндгорсті, Нью-Джерзі, заборонив 17-літній дівчині, Флоренції Силвестер, грати в «бейсболівий» дружині.

Вона була знаменитим гравцем у цій дружині, що крім неї не має ні одної дівчини. Директор школи каже, що дівчині грати в таку гру з хлопцями, це порушує дівочу гідність.

Дівчина каже: «Гідність? Лиш подумайте собі. Гідність для дівчини добра річ, але вона повинна бути в своїм місці. Я люблю бейсбол. Гах, я граю з хлопцями шість літ. Тепер уже запізно на гідність. Я вже маю свою дружину. Це хлопча дружина, але я там граю „сентер філд“».

І справді: при чому тут брак гідності? Якби вона була злого грачкою, то ще можна би говорити про брак гідності. Але як вона перевищає всіх хлопців у цій грі, то де тут брак гідності? Як де є брак гідності, то хіба в хлопців, що не постаралися грати достойніше.

ВИЩА ДОСТОЙНІСТЬ.

Свари за достойства нагадують українську анекдоту, що походить іще з часів кріпацтва.

Зайшов кріпак з якоюсь справою до пана в двір. Була в пана папуга, що вміла говорити. Пан до кріпака усе кричав: «Мужик дурак!» то й папуга теж собі навчилася кричати: «Мужик дурак!» Як селянин зайшов у кімнату, папуга зачала кричати: «Мужик дурак!» Селянин встав, поклонився їй і каже: «Даруйте, пане: я думаю, що ви птиця!»

СКРОМНИЙ РУСИН.

Минулого року, в грудні, як святий Миколай ходив по землі, то закликав до себе німця, англійця, француза і русина та сказав до них:

— Сьогодні є день, в якому роздаю різні дарунки. Котрий з вас чою попросить, те від мене дістане.

Німець каже: — Я хотів би мати велику фабрику зброї та багато літаків. Француз хотів мати зложені гроші, щоб міг без труду і праці жити з процентів. Англієць хотів мати великий корабель, щоб їздити ним по світі і здобувати нові колонії.

Врешті звернувся св. Угодник до русина:

— Чогож ти хочеш, чоловіче?

Русин пошкробався по потилиці й каже:

— Для себе я нічого не хочу, але дуже Тебе прошу, Угоднику Божий, як можеш, зроби так, щоб у мого сусіда корова здохла.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

КУДИ ПРОВАДЯТЬ ФРАНЦІЮ СОЦІЯЛІСТИ І КОМУНІСТИ?

(Думки з приводу виборів до французького парламенту).

Американська преса розписується широко про французькі вибори, які вже відбулися і в яких ліві партії здобули величезну більшість.

Такий вислід заставляє не тільки французьких патріотів, не тільки тих французів, які стільки крові пролязли в обороні своєї Третьої Республіки, але також тих сусідів чи подальші народи, які мусять числитися зі зміною у внутрішній політиці Франції. Не диво. Бо т. зв. **Єдиний Фронт** (Фронт Комен), що є фюзією (злиттям) комуністичних і соціал-радикальних елементів згідно з постановами Комінтерну, є партією іммігрантів. Там згрупувалися німецькі жида, соціал-демократи, італійські дефетисти, антифашисти з Неаполю чи Міляно. Політика Єдиного Фронту Франції — це політика іммігрантів. Там іде про те, щоб за всяку ціну насадити в Берліні чи Римі комунізм і соціалізм, там плянується війну проти гітлеризму й фашизму, щоб на їх місце завести рештки інтернаціоналізму на фаєтонах французької армії.

Справжній французький патріот — це у Блюмів, Еберленів, Розенфельдів, Димітрових, і Белі Кунів, емігрантів, «запруданих Гітлера», «зрадники», які не хочуть війни за славу Сталіна. Всі ці «патріоти» не вгавають говорити, що «їх батьки походять від старинних галійців (предків теперішніх французів. — В. Д.), хоч на ділі є семітського походження».

Німецькі й італійські емігранти, — здебільша жида, наповняють ліву французьку пресу й опінію страшними вістками про Німеччину Гітлера й Італію Мусоліні. Це вони пишуть беззастанно, що «німці не мають масла, що Гітлер має рака і не може говорити, що фон Блюмберг ненавидить Герінга; що італійці будуть побиті негусом, що Мусоліні буде прогнаний Бальбом, що цьому останньому князь Піємонті показав язик, що робітники в Сомалії підняли бунт проти Італії», і т. д....

В етіопській справі ці емігрантська камарія не переставала кричати: «Піддержімо Англію, станьмо при боці сильнішого!» І Франція так зробила. Вона голосувала за санкції. Вона обмежила торгівлю з Італією, що їй принесло необчислимі шкоди.

Бо вона зробила все, чого хотіла Англія.

Англія, навпаки, оставила Францію самітною, коли там ішло про Німеччину. А Італія здобула Етіопію проти волі Англії.

«Єдиний Фронт» не перестав кричати, що «Франції треба йти за англійською опінією». Це й сталося, однак англійська опінія як і цілий уряд не бачили ще ніколи такими германофілами, як по занятті Ренцини Гітлером. (Промова Ідена в палатах!) Бо, щоб мати англійську піддержку, Франції не треба було впадати в обійми большевицької Москви, до чого штовхала її саме соціалістично-комуністична емігрантщина!

«Єдиний Фронт» переконував, що «52 нації взяли санкції проти Італії», що Мусоліні буде побитий і покараний! А що сталося? Можна проклинати Мусоліні скільки хочеться, але це саме він є побідником в східній Африці. Можна громи сипати на фашизм, але це саме фашизм побідив інтернаціональний антифашизм і «демократію» Ліги Націй.

В справі ренської афери мін. Флянден був приніс до Женеві новий «конструктивний» план безпеки, який є відбиткою голосних і розкритичних зразків так званих пактів взаємної запоруки. Ці плани були з ентузіазмом прийняті народами, які не мають нічого до страчення, а до зискання багату.

Після реокупації Гітлером Ренцини, французькі патріоти з «Єдиного Фронту» відразу виступили проти всяких пертракцій та переговорів з Гітлером. Пощо переговорювати зі «зрадником», «кімнатним малярем», казали. Хай забирається знад Рену!...

Та Гітлер не настрашався погроз. Тоді заспівали інакше. Гітлер не відтягне своїх військ, він уфортифікує цілу окуповану смугу, буде переговорювати з Англією, з Італією, з цілим світом, Франція останеться сама!

А все це одного гарного дня може скропитися на плечах Франції. Вона має величезні колонії, мале населення, яке заєдно зменшується, малу відносно флоту й уряд в руках людей, залежних як не від масонства, то від Стадіна! Англія, Італія, Німеччина й Ніпон можуть прекрасно погодитися на шкоду французького Індокитаю чи Мадагаскару. Хто знає, чи Совети не зажадають і для себе де-

чого? Приміром, саму таку метрополію, Францію?

Розагтовані послы з лівіци вполюють у французькі маси, що Франція повинна бути всюди. Беться хтось над Припеттю, Франція готовиться; побилися дві особи в Арабії, французька молодь мусять мобілізуватися і напевно доля Зовнішньої Монголії для Єдиного Фронту теж не маловажна справа.

Заходить питання, де властиво знаходиться осідок французької закордонної політики: в Парижі, чи в Лондоні, Празі й Москві? Бути всюди — це дуже гарно, але перш усього господарює у себе дома — це обов'язок!

Нема найменшого сумніву, що виграна експозитури Комінтерну при виборах у Франції принесе нові клопоти, нові авантюри й нові катастрофи для французького народу. Вже на першому плані висить давно жадана соціалістами націоналізація банків, розв'язання всіх правих організацій і інше.

Короною цього всього буде ще тісніша співпраця з ССР та зміцнення протинімецького фронту в зовнішній політиці. Що з того вийде, не важко передбачити. Ліві партії провадять Францію в безвість, вони страшнішу, що перед Францією стоїть сильна, сконсолідована, обєднана й націоналістична Німеччина!

В. Душник.

ПОЛЬЩА ДАЛА КОНЦЕСІЮ КОРАБЕЛЬНИЙ ЛІНІЙ КЮНАР-ДА ГВАЙТ СТАР.

Корабельна Лінія Кюнарда Гвайт Стар одержала з Ліверпулью кабеле повідомлення, що польський уряд дав цій перевозовій морській лінії дозвіл обслуговувати всіх емігрантів, що вибираються з Польщі до Злучених Держав.

Багато польських горожан у Злучених Державах, котрі мають у Польщі своїх і приятелів, що мають дозвіл на виїзд, будуть раді дізнатися, що Лінія Кюнарда Гвайт Стар уживе всіх можливих заходів, щоб допомогти їм спроводити сюди на еміграцію до Америки. Канцелярія Лінії Кюнарда Гвайт Стар у Варшаві (Маршалковська 144) і багато канцелярій у головних містах Злучених Держав дадуть допомогу і відповідну пораду всім тим, котрі бажають знати правні вимоги дотично спроводжування до Америки емігрантів з Польщі.

Спроможність, яку Лінія Кюнарда Гвайт Стар має по всіх європейських краях і швидко тих же експресових служб, уможливить інтересованим емігрантам дістатися з Польщі до Америки за несповна всім дням.

Ближчі інформації дасть дуже радо якебудь бюро Лінії Кюнарда Гвайт Стар або їх авторизований місцевий агент. (Огол.)

МЕНГУО.

Недавно принесли телеграми вістку про повстання монгольської держави — Менгуо, під протекторатом Японії. Це не перша, але вже третя з черги монгольська держава. Під протекторатом Советів від довшого часу існують вже: Монгольська Народна Республіка (т. зв. Зовнішня Монголія) і республіка Танна-Тува, що лежить між Зовнішньою Моголією й Советами, здовж південної советської границі.

Оце накопичення аж трьох монгольських «держав», двох під протекторатом ССР і одної під протекторатом Японії, свідчить про те, що на Далекому Сході, на монгольських степах, звідки колись побігли підбій світу геніяльний Дзінгісхан, вирішують справи великого значіння. Йде бій між Японією й Советами за владу у східній і центральній частині Азії. Совети намагаються створити комуністичну й безбожну монгольську державу, щоб вжити її у боротьбі з національною й віруючою Японією та Китаєм. Під їх впливом знаходиться нині 2/3 всіх живучих на монгольських степах, себто коло 2 мільони монголів. Японія забезпечила собі вплив на 1 мільон монголів, для яких теж створила рамці нової, консервативної й національно-аристократичної державности — Менгуо.

Суть «монгольської проблеми» полягає в тому, що й Совети й Японія бажають обєднання всіх монгольських земель та племен в одну державну цілість. Очевидно, що ні одним ні другим не йде про добро, ні про здійснення національних аспірацій монголів. Для Японії монгольські землі, що знаходяться під впливом большевиків, мають велике господарське (багаті поклади срібла, золота, вугля, заліза

ТІНЬ ДЖІНГІСХАНА

Сімсот літ минає від часу, коли на далеких сибірських степах геніяльний Дзінгісхан зорганізував могутню монгольську державу. Історики згідно признають, що ця держава була своєю роду архітектором адміністраційного та воєнного генія людства. Даремне шукати в дотогочасній історії прикладів та зразків. Організація античних імперій і всіх середньовічних європейських держав стояла у відношенні до твору Дзінгісхана так, як наприклад організація винищюї Етіопії до великобритійської імперії.

Дзінгісхан, син неба, міг сміло мряти в першій половині XIII-го століття про завоювання цілого світу. Вистарчить згадати, що лиш одна й то не найбільша частина його могутньої армії, під проводом Бату-хана, вспіла в розмірно короткім часі звінчати цілу мілитарну силу тодішньої Руси-України, Московщини, Польщі та Угорщини. І хто знає, якщо не прийшла б ратова смерть Дзінгісхана і Бату не був привнедений вертатися у родинні степи на велику монгольську раду «курултай» — чи не був би він сам покорив цілу тодішню християнську Європу. Жахлива була сила Дзінгісханової імперії, що в тім самім часі могла поставити чотири однакові, як Батієва, сильні армії. Дослідно цілий тодішній світ угинався перед непереможною силою військ і державної адміністрації Дзінгісхана.

Монгольська держава Дзінгісхана розпалася, безслідно розплилася впродовж століть у нових державних формах, що повстали на підбитих нею землях. Але тінь могутньої імперії монголів не щезла ні в пам'яті народів, ні у підсвідомім інстинкті бідної раси, що до нині відчуває загрозу «жовтої небезпеки».

ї міді — усе так дуже потрібне вбогий на сирівці Японії) і стратегічне значіння. Для большевиків добутий вплив у Внутрішній Монголії має велике значіння з огляду на судило з Китаєм, отже передовсім у стратегічних цілях.

Покищо між Москвою й Китаєм іде завзята «дипломатична війна». Чи переміється вона в правдиву війну, це покаже вже найближча будучність. Покищо японці з одного боку, большевики з другого, вишколюють монгольські кавалерійські відділи. Телеграми доносять, що сибірська залізниця завалена численними транспортами зброї, амуні й військ, що з Москви беззастанно відходять на Далекий Схід, у монгольські степи Дзінгісхана. — («Українські Вісти»).

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ. НЬО ЙОРК, Н. Я.

Академія в пам'ять 10-ліття смерті С. Петлюри.

Заходом Стрілецького Гуртка ч. 2 і 1-шої согні Чорноморської Січі та при співучасті старшин У. Н. Р. влаштовується академію, подучену з концертом, присвячену пам'яті 10-ліття смерті голови Директорії і головного отамана українських військ, бл. п. С. Петлюри. — Академія назначена на день 24. травня б. р. в салі укр. прав. громади на 14-тій вулиці в Нью-Йорку.

Тої неділі по Службі Божій буде відправлена панахида на ту інтенцію в церкві гроко-кат. на 7-мій вулиці й у церкві укр. прав. на 14-тій вулиці, причім будуть виголошені принагідні промови місцевими священниками.

При панахиді будуть асистувати члени української Армії в одностроях, сотні Чорноморської Січі з Нью-Йорку і околиці, сотня У. С. С. з Нью-Йорку.

До участі запрошено також американських і литовських ветеранів.

По панахиді в годині 2-гій пополуноді всі військові пойдуть на цвинтарі, на могили наших померших членів Української Армії і Чорноморської Січі, на що запрошуємо до участі також українське громадянство.

На цвинтарі будуть привітні священники американські й українські. Прибуде також відділ жовнірів американської регулярної армії, де на цвинтарі, по зложенню вінків на могили і по відправі жалібного богослуження будуть віддані почесні стріли пам'яті упалих за волю України.

Вернувшись з цвинтарів, буде збірка в Укр. Нар. Домі в Нью-Йорку, де буде мале прийняття. Точно в годині 7-мій вечором відхід на академію і концерт з прапорами.

На день 30. травня ц. р. Укр. Стрілецький Гурток ч. 2 в порозумінню з Чорноморською Січю беруть участь у поході враз зі всіма ветеранами світової війни з своїми прапорами і в одностроях.

Всі жовніри Української Армії, що мають однострої, як і ті, що їх не мають, просимо застосуватись до цього комунікату і взяти участь в академії і в поході.

В тій справі скликаємо збори і просимо 1-шу сотню Чорноморської Січі з Нью-Йорку, сотні з Нью-Йорку, Джерзі Сіті, Степлетону і сотні У. С. С. з Нью-Йорку на наради в цій справі на п'ятницю, дня 15. травня, до У. Н. Дому в Нью-Йорку.

Також просимо прибути всіх членів Української Армії.

За Стрілецький Гурток ч. 2: М. Іванів, голова; П. Бойчук,

CARNEGIE HALL, 6th Ave. & 57th St., New York City
Sunday, May 31st, 1936, at 8:15 P. M.

СТАРАННЯМ УКРАЇНСЬКИХ ХОРІВ ІЗ НЬЮЙОРСЬКОЇ ОКРУГИ:
Хор Боян з Нью-Йорку, управитель Теодосій Каськів; хор ім. Лисенка з Джерзі Сіті, упр. Василь Геза; Український Хор з Нью-Йорку, упр. Теодор Онуфрік; Хор Української Молоді з Брукліна, упр. Василь Савицький; Боян з Йонкерсу, упр. Михайло Фатюк; Боян з Бейону, упр. Василь Мельничук; Боян з Елізабету, упр. Михайло Ядловський; хор ім. Кошиця з Пасейку, упр. Стефан Грабар

Разом 300 співаків
відбудеться

КОНЦЕРТ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКОВНОЇ МУЗИКИ
ДЛЯ ВШАНУВАННЯ 70-ЛІТТЯ ЖИТТЯ І 35-ЛІТТЯ ДІЯЛЬНОСТІ ГАЛИЦЬКОГО МИТРОПОЛИТА
АНДРІЯ ШЕПТИЦЬКОГО
під управою
Проф. ОЛЕКСАНДРА КОШИЦЯ
а під покровом Преосвященного КОНСТАНТИНА БОГАЧЕВСЬКОГО

НА ЗЕЛЕНІ СВЯТА, В НЕДІЛЮ, 31-ГО ТРАВНЯ 1936 В ГОД. 8:15 ВВЕЧІР

Крім хорів виступить теж артистка-скрипачка Любка Каськів. Промови виголошать: о. Іван ЛяФардж, співредактор американського тижневика «Америка»; монсеньор Михайло Лявель, ген. вікарій ньюйорської єпархії; а по українськи д-р Сенер Демидчук.

БІЛЕТИ по ціні: 50 ц., \$1.00, \$1.50 і \$2.00 продають: українські парохії ньюйорської округи, а крім того у Surma Book & Music Co., 103 Ave. A, Nash Bar, 151 Ave. A, New York City; Russalk Music Co., 11 Charlton St., Newark, N. J.; Labor Radio & Music Store, 229 Springfield Ave., Newark, N. J.; «Svoboda», 81-83 Grand St., Jersey City, N. J.

Проситись закуповувати білети в час, бо білетова каса Карнегі Голл не зможе обслужити всіх гостей в отанній хвилині. Концерт мусять розпочатися точно в означеній годині.

О. Філімон Гарнавський,
почесний голова - Комітет.

Тодосій Каськів,
голова Комітету Праці.

П'ЯНАЦЯТЬ ЛІТТЯ СПІЛКИ УКРАЇНЦІВ У НІМЕЧЧИНІ

(Виклад проф. д-ра Павла Рорбах в Домі Німецької Преси в Берліні).

Спілка Українців у Німеччині впродовж святкувала в четвер, 2. квітня, п'ятнадцять років свого існування і діяльності. Ювілейні оходили відбулися в гарних репрезентативних залах „Гава дер Дойтшен Пресе, (Тіргартенштр. 16), що є місцем репрезентативних улаждень політичного і пресового світу в Берліні.

Велика зала з її 200 кріслами була заповнена. Переважає німецькі гості, з яких звертали на себе увагу проф. д-р Рорбах з дружиною, дружина покійного генерала Гофмана, дружина письменника Карла Фр. Новака, провідниця німецького жіноцтва з бушвої Росії Е. фон Кнап, дружина д-ра фон Фоса (директор „Остекспрес“), проф. д-р Авагаген з дружиною, проф. д-р Кляйт з дружиною, амбасадор С. Гай з дружиною, Адольф Фраш (голова Союзу Німців з бушвої Росії) з дружиною, урядовий радник д-р Штан з дружиною, Карло фон Кігельген з дружиною (Союз Представників Закардонної Преси), дійсний радник фон Штранц, д-р Георг Лейббрандт (Керівник Східного Відділу Зовнішньо-Політичного Уряду Партії), проф. д-р Цефлін, д-р фон Остерот, пастор Альтгаузен, д-р Гайгер (Міністерство Пропаганди), д-р Густав Шпехт, кілька референтів Антікомінтерна та заступники преси („Фелькішер Беобachter“, „Берлінер Льюкаль-Анцайгер“, „Берлінер Моргенпост“, „Берлінер Цайтунг ам Міттаг“, „Ахт Ур-Абендблят“, „Дер Юденкеннер“, „Дер Дойтше ім Авсланде“, „Дойтше Пост авс дем Остен“ і „Дер Наре Остен“).

Серед рідних чужинців було багато грузинів на чолі з князем Діасмідзе, бушвий генеральний консул Білоруської Народної Республіки в Берліні Боровський, князь Масальський (голова „Московії“), В. Деспотулі (редактор „Нового Слова“), туркестанці, ідель-уральці, вірмени й козаки.

Свято відкрив голова Спілки, Петро Кожевників. 20-хвилинною промовою, в якій він перш усього підкреслив велике історичне значення 1936 року для Української Нації, бо на цей рік припадають 75-ліття смерті Тараса Шевченка і 10-ліття вбивства головного отамана Симона Петлюри. Далі промовець подав головні моменти з історії українсько-німецьких взаємовідносин від XI століття аж до нинішніх днів.

Досить докладно познайомилися голова Спілки збіраних з діяльністю організації, що повстала 22. січня 1921 р. як студентська, а 20. березня 1935 р. перетворилася в організацію українців незалежно від їх освіти чи стану.

Серед бурхливих оплесків слово взяв проф. д-р Павло Рорбах для виголосення викладу на тему „Тисяча років України та Східної Європи“.

Патріархальна постать німецького піонера в боротьбі за відновлення українського самостійно-державного життя, його велика ерудиція та незвичайно багате знання всіх питань східно-європейського розвитку — подолони всіх присутніх і змусили їх знайбільшою увагою вислухати повний глибоко змісту й рідкої бадьорості виклад.

Павло Рорбах спромігся протягом 70 хвилин дати іскрилий образ складного історично-політичного перетворення Сходу Європи, а зокрема України від кінця першого тисячеліття аж до останніх днів сучасності. Це був не тільки виклад, аде також певна віра в могутність і непереможність української ідеї, сповідь невтомного працільника на ниві освідомлення Німеччини та цілого світу щодо долі чи неволі України Вододимира Велико, галицько-волинської доби, козаччини, гетьманщини, московсько-царського панування, останнього відродження й сучасного кривавого поневолення большевицькими спадкоємцями російського імперіалізму.

Кілька разів лунали оплески, коли старий професор оповідав про свою найвірніше тяжку працю разом з його вірним співборцем, другим великим німецьким приятелем України, Акселем Шмідтом. Крицева непохитність і твердість переконання відчувалася, коли Рорбах висловив надію, що перебудова советського Сходу в систему самостійних національних держав булаб за поручкою довготривалого успішного розвитку цілої Європи!

Овації в честь промовця замовкли щойно тоді, як голова Спілки почав своє кінцеве слово, складаючи щирю подяку всіх гостей і всіх українців, за високу цінну доповідь. Після цього подано реєстр привітальних листів і телеграм з нагоди ювілею Спілки.

Ціла низка заміток з'явилася 3. і 4. квітня в німецьких часописах. Зміст їх найкраще відзеркалює „Берлінер Цайтунг ам Міттаг“ (наклад 100,000) з п'ятниці п. з. „Вечір у

кравців“: „Спілка українців — з нагоди свята її п'ятнадцять-літнього існування — влаштувала в Домі Преси дуже вдалий товариський вечір з викладом. Голова Спілки дав численним гостям у своїй вступній привітальній промові живий образ розвитку і діяльності Спілки. Д-р Павла Рорбах говорив на тему „Тисяча років України та Східної Європи“. Своім великим знанням людей, річей і відносин на сході Європи він перетворив свій виклад у щирокий захоплюючий образ тисячелітнього історичного розвитку в цілому східному просторі від Вікінгів до сучасності“.

М. Костишин.

ДО МУЗИ.

Музо! Дишеш, як весною. Хай акорди твоїх струн Не стихають за горою, А линуть аж на Нептун.

Хай краса бриднотом сяє В твоїх мрях золотих, Живий акорд не вмирає, Клич народ до діл святих.

Хай чола у низ не клонить, Хай кріпить сильний пастук, Хай свята права боронить, Не кида молота з рук!

Хай акорд цей розчарує Горді серця у сліпих, В них ідею загартує, Хай розбудить з сну мертвих!

Хай живимим все розкаже, Чого матір від нас жде, А заблуканим покаже, Кудий правий шлях іде, За що кров пливе без стриму, Тюрми вибиті украй, За що в цекло і руїну Обернули рідний край.

Музо! Дишеш, як весною. Стелі цвітвом тяжкий шлях, Розлий акорд не з тугю Під селянський рідний дах.

Бо весна все оживляє! Хай же акорд твоїх струн Щирю пісню розливає, Щоб понеслась на Нептун.

Хай цей звук спокоем дише Та розбуджує чуття: Хай народ в сон не колише, Лиш в борню і до життя.

М. Б.

ПОСМЕРТНА ЗГІДКА.

Дня 17. квітня п. р., померла наглою смертю ПЕЛЯГІА ГЕРНЯК, члениця сестрицтва Н. З. П. Д. Марії, від. 112 У. Н. Союзу в Клівленді, О.

Покійна оставила мужа і пятеро дітей. Похорон відбувся дня 21-го квітня.

Нагла смерть Покійної повинна наклонити кожного до думання, що треба бути забезпеченим і стати членом такої чесної й доброї організації, якою є наш У. Н. Союз.

Марія О. Розоміло.

М. Б.

ПОДЯКА

Я, член від. 150 У. Н. Союзу, складаю сердечну подяку головним і місцевим урядникам нашої організації за допомогу з фонду запомогового.

Микола Соколовський.

БЛИЗНЯТА ТАРЗАНА.

„А я закладаюся, що Тарзан справить нам іще якусь несподіванку, коли зустрине нас на кінці залізничного шляху“, Дік сказав з надією. „А коли він цього не зробив, то цьому ти будеш винуватий, бо Тарзан є твоїм кузином, не моїм“, говорив далі Дік уриваним голосом. Коли Док уперто мовчав, він докинув ще кілька слів: „А може Африка тепер спочиває й пригоди пішли на вакації?“

„Док таки мовчав далі і здавалося, що своєю напруженою увагою він хотів знищити ту віддачу, що ділила його від Тарзана. Нагло він почув грізний боевий крик, що випливав з горла якогось велетня. Це був якраз зазив до боротьби! Тарзан готувався до бою...“

Скалистими горами нявся поїзд, видихуючи своїми ніздрями іскри і клуби диму. Визиваючо й зухвало він втирся до серця Африки. Кризь вікно одного вагона визирали два хлопці. Їх жадні очі пильно стежили по обрїю. „Що таке, — заговорив один з них, Дік — що досі ми ще не доглянули ні одного льва?“

ЯК МИ ПОМАГАЄМО ВІДНОМУ КРАЄВІ.

ТОНТОН, МАСС.

На визвольну боротьбу.

Члени товариства ім. Тараса Шевченка, від. 122 У. Н. Союзу, а саме, К. Сідзінський і В. Маршалок заважились колядою і закодядували \$ 12.

Жертували: К. Сідзінський, В. Маршалок, С. Проницький, М. Проницький, М. Суход, А. Кибал, С. Горбач і Ю. Зарінов по \$1; А. Проницький, Г. Зеліско, І. Давидчук, В. Туркало, К. Суход і А. Коста по 50 ц. Гроші переслано через Обеднання.

К. Сідзінський.

НЮАРК, Н. ДЖ.

На визвольну боротьбу.

В суботу, 25. квітня, уряд укр. прав. царохії, wraz з Сестрицтвом і Братством, справляв своєму парохові о. д-рові В. Клодницькому, з нагоди його уродин, вечерю-прийм.

На прохання місцевих парохій загоствив до Ньюарку о. Л. Весоловський з Нью Йорку і відправив в церкві Службу Божу за здоров'я о. Клодницького і його рідні. Потім відбулася вечеря, якою проводив „гостямістер“, учитель Буката. Крім старших громадян, забирали голос також молоді, які цікавляться українським життям і які в українським суспільним життям чимраз більше починають здобувати перевагу. Громада вручила отцю парохові китицю квітів, а малі діти дві китиці від себе. Вкінці не забули також і про Рідний Край й перевели між собою збірку, яка дала суму \$14.25.

Жертували такі особи: о. д-р В. Клодницький, о. Л. Весоловський, М. Близнак, К. Ядловський, І. Мудровський, О. Буката, М. Варещак, П. Ковадло — всі по одному долярові; Д. Доля, Я. Шинковський, К. Мохнач, М. Наконечна, В. Гладкий, Демян Юрій, М. Любинець, П. Зайдо по 50 ц.; Г. Відземок, П. Сінгалевиц, К. Угринович, А. Ковадло, А. Відземок, М. Мельник, К. Дорошенко, М. Пітула, П. Ковадло по 25 ц. Гроші вислано через Обеднання.

М. Б.

ПОДЯКА

Я, член від. 150 У. Н. Союзу, складаю сердечну подяку головним і місцевим урядникам нашої організації за допомогу з фонду запомогового.

Микола Соколовський.

ПОДЯКА

Я, член від. 150 У. Н. Союзу, складаю сердечну подяку головним і місцевим урядникам нашої організації за допомогу з фонду запомогового.

Микола Соколовський.

ПОДЯКА

Я, член від. 150 У. Н. Союзу, складаю сердечну подяку головним і місцевим урядникам нашої організації за допомогу з фонду запомогового.

Микола Соколовський.

ПОДЯКА

Я, член від. 150 У. Н. Союзу, складаю сердечну подяку головним і місцевим урядникам нашої організації за допомогу з фонду запомогового.

Микола Соколовський.

ШТУЧНЕ „ЄДИНСТВО“ ШТУЧНОЇ НАЦІЇ

КОТРА РУСЬ ПРАВДИВА: на півдні, чи на півночі? УКРАЇНА, чи „ОКРАЇНА“ в історичних мапах? ЧОМУ московські володарі творять одну націю? ЯКИХ то „святих“ спосібів живає „свята“ Росія для своїх „святих“ шлях?

Які з цього висновки на будучину? На повні питання дасть відповідь у своїй лекції д-р СЕМЕН ДЕМИДЧУК

У НЕДІЛЮ, ДНЯ 17-ГО ТРАВНЯ (МАЙ) 1936 РОКУ в годині 3-тій пополудні

В САЛІ Ч. 2 УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ, 217-219 1ст 6-та вулиця, Нью Йорк, Н. Я.

Кожний загрошений. Хто спізниться, платить 10 центів.

EAGLE REGALIA CO.

Видробляє: ПРАПОРІ, ЦЕРКОВНІ ХОРУТВИ, ЛЕНТИ, ВІДЗНАКИ, СТЯЖКОВІ ВІДЗНАКИ, БРАТСЬКІ ПЕРСТЕНІ І ПЕЧАТКИ.

Кожі видає братство, товариство чи сестрицтво хоче бути вдвоєсє, хай пішає нам заповнення на просьбі. Каталог, інформація і проби звори вишлемо Вам на запит задоволення БЕЗПЛАТНО.

298 BROADWAY, NEW YORK, N. Y.

ЯК МИ ПОМАГАЄМО ПОТЕРПІЛИМ ВІД ПОВЕНІ.

Когос, Н. Я. — Бр. св. Петра й Павла, від. 57 У. Н. Союзу, ухвалило на своїх зборах жертвувати з братської каси \$15, призначуючи \$10 на потерпівих від повени, а \$5 на Відну Школу. Гроші вислано через Обеднання.

Гр. Недельський, секр.

Філадельфія, Па. Дальша збірка Злучених Укр. Америк. Орг. м. Філадельфія на потерпівих від повени: тов. Любов, від. 45 У. Н. Союзу жертувало з каси товариства суму \$10. На „Святочній Вечері“ в тов. Укр. Америк. Горожан зібрані пані Марія Несевич і Д. Гайовий \$11.50. Зложили по \$1: Т. Свистун, Марія Несевич, Д. Гайовий, А. Рутецький, М. Качмарчик, П. Качор, У. Ваврів і пані Сава. Дрібними \$3.50.

Збірка пані Марії Головатой і М. Рибак принесла \$15.80. Зложили по \$1: Н. Наконечний, М. Семенюк, М. Савуляк, Г. Слободян, І. Савчин, П. Малендевич, О. Бабяк, Г. Андрушко, А. Колодій, П. Пелелко і Марія Головата. Дрібними датками зібрано \$4.80.

Разом вислано до Обеднання суму \$37.30. З посередньої збірки пропущено, що тов. Укр. Америк. Горожан дало даром галю на віче, а гром. Т. Свистун огодосив віче на радіо три рази даром.

За Злуч. Укр. Америк. Організації міста Філадельфія, Па.: М. Рибак, секр.

Нью Йорк, Н. Я. Український Демократичний Клуб ухвалив в своїх місячних зборах виснагувати з каси Клубу \$25,

а окремо члени зложили \$25. Разом переслано до Обеднання \$50 на потерпівих від повени. — С. Піщак, фін. секретар.

Петерсон, Н. Дж. На зборах тов. ім. Тараса Шевченка, від. 64 У. Н. Союзу, зложили члени на потерпівих від повени \$6.60, а з товариської каси віділено на ту саму ціль \$3.40, отже разом вислано до Обеднання \$10. Жертували: По \$1: Т. Гайда й С. Вінарський; по 50 ц.: С. Сасовський, А. Вакулінський, А. Зілінський, Марія Миленька, В. Гоїк, Катерина Мицан і П. Криловський; К. Гаврилюк 35 ц.; по 25 ц.: М. Юцишин, В. Матійчук, і М. Бурнас. — За уряд: В. Матійчук, пред.; С. Вінарський, кас.; А. Вакулінський, секр.

Філадельфія, Найстарш, Па. Союз Українок, від. 48 улаштував 18 квітня спільне свячене, на яке прийшло поважне число гостей. Забавлялися по національному звичаю, як одна українська родина. Промовляли також бесіди та згадали про потерпівих від повени та про потребу несення їм помочі. При збірці, яка опісля наступила, п'ять осіб зложили по \$1, а решту гостей жертували дрібні датки. Разом зібрано \$15.50. З цієї суми призначено \$5 на вищення цвинтаря, а \$10.50 вислано до Обеднання на потерпівих від повени. — Емілія Слободян, секретарка.

Рочестер, Н. Й. Читальня Просвіти ім. Івана Франка ухвалила дати зі своєї каси \$10 та вислати ті гроші до Обеднання на потерпівих від повени. — Онуфрій Голод, секр.

Ст. Джозеф, Мо. Збірка на товариських зборах від членів і не членів для тих, що потерпіли від повени, принесла \$7.

Колі хочете мати цей новий сонник з ТРОМА номерами, то вложіть до конверта 3 штипки, подайте свою адресу і вишліть до: KULYNITCH PRINTING CO., 418 East 9th St., New York, N. Y.

ЩО ВАШ СОН ВОРОЖИТЬ? Який його номер? Найновіше пояснення снів з ТРОМА числами знайдете в новім українським СОННИКУ ЄГИПЕТСЬКО-ВАВИЛОНСЬКИМ. Ціна лиш 30 центів.

Д-Р ЮРІЯ АНДРЕЙКО УКРАЇНСЬКИЙ ДІКАР, ХІРУРГ І АКУШЕР 321 E. 18th STREET, between 1st and 2nd Avenues, NEW YORK, N. Y. Tel. GRAMERCY 5-2410. Урядові години: рано від 10 до 12, ввечір від 6 до 8, а в неділю рано від 10 до 12.

БОЛІ НІГ Рани на ногах, опухлі ноги, набряклі жили, болячі ноги, флебітис (запалення жил), напухлі або болячі коліна чи кісточки і ревматичні ноги успішно лікуємо новими європейськими методами без операції. Офісові години: щоденно від 2 до 6, в понеділки і четверги від 2 до 8. ТОВРИМО ПО УКРАЇНСЬКИ. D.R. ВЕНЛА ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СПЕЦІЯЛІСТ 28 W. 89 St., New York City.

ПЕТРО ЯРЕМА УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК ЗАНІМАЄСЬ ПОХОРОНАМИ В BRONX, BROOKLYN, NEW YORK І ОКОЛИЦЯХ 129 E. 7th STREET, NEW YORK, N. Y. Tel. Orchard 4-2568. BRANCH OFFICE & CHAPEL: 707 PROSPECT AVENUE (Cor. E. 155 St.), BRONX, N. Y. Tel. Ludlow 4-2568.

БОЛІ НІГ Рани на ногах, опухлі ноги, набряклі жили, болячі ноги, флебітис (запалення жил), напухлі або болячі коліна чи кісточки і ревматичні ноги успішно лікуємо новими європейськими методами без операції. Офісові години: щоденно від 2 до 6, в понеділки і четверги від 2 до 8. ТОВРИМО ПО УКРАЇНСЬКИ. D.R. ВЕНЛА ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СПЕЦІЯЛІСТ 28 W. 89 St., New York City.

БОЛІ НІГ Рани на ногах, опухлі ноги, набряклі жили, болячі ноги, флебітис (запалення жил), напухлі або болячі коліна чи кісточки і ревматичні ноги успішно лікуємо новими європейськими методами без операції. Офісові години: щоденно від 2 до 6, в понеділки і четверги від 2 до 8. ТОВРИМО ПО УКРАЇНСЬКИ. D.R. ВЕНЛА ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СПЕЦІЯЛІСТ 28 W. 89 St., New York City.

БОЛІ НІГ Рани на ногах, опухлі ноги, набряклі жили, болячі ноги, флебітис (запалення жил), напухлі або болячі коліна чи кісточки і ревматичні ноги успішно лікуємо новими європейськими методами без операції. Офісові години: щоденно від 2 до 6, в понеділки і четверги від 2 до 8. ТОВРИМО ПО УКРАЇНСЬКИ. D.R. ВЕНЛА ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СПЕЦІЯЛІСТ 28 W. 89 St., New York City.

БОЛІ НІГ Рани на ногах, опухлі ноги, набряклі жили, болячі ноги, флебітис (запалення жил), напухлі або болячі коліна чи кісточки і ревматичні ноги успішно лікуємо новими європейськими методами без операції. Офісові години: щоденно від 2 до 6, в понеділки і четверги від 2 до 8. ТОВРИМО ПО УКРАЇНСЬКИ. D.R. ВЕНЛА ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СПЕЦІЯЛІСТ 28 W. 89 St., New York City.

БОЛІ НІГ Рани на ногах, опухлі ноги, набряклі жили, болячі ноги, флебітис (запалення жил), напухлі або болячі коліна чи кісточки і ревматичні ноги успішно лікуємо новими європейськими методами без операції. Офісові години: щоденно від 2 до 6, в понеділки і четверги від 2 до 8. ТОВРИМО ПО УКРАЇНСЬКИ. D.R. ВЕНЛА ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СПЕЦІЯЛІСТ 28 W. 89 St., New York City.

БОЛІ НІГ Рани на ногах, опухлі ноги, набряклі жили, болячі ноги, флебітис (запалення жил), напухлі або болячі коліна чи кісточки і ревматичні ноги успішно лікуємо новими європейськими методами без операції. Офісові години: щоденно від 2 до 6, в понеділки і четверги від 2 до 8. ТОВРИМО ПО УКРАЇНСЬКИ. D.R. ВЕНЛА ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СПЕЦІЯЛІСТ 28 W. 89 St., New York City.

БОЛІ НІГ Рани на ногах, опухлі ноги, набряклі жили, болячі ноги, флебітис (запалення жил), напухлі або болячі коліна чи кісточки і ревматичні ноги успішно лікуємо новими європейськими методами без операції. Офісові години: щоденно від 2 до 6, в понеділки і четверги від 2 до 8. ТОВРИМО ПО УКРАЇНСЬКИ. D.R. ВЕНЛА ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СПЕЦІЯЛІСТ 28 W. 89 St., New York City.

БОЛІ НІГ Рани на ногах, опухлі ноги, набряклі жили, болячі ноги, флебітис (запалення жил), напухлі або болячі коліна чи кісточки і ревматичні ноги успішно лікуємо новими європейськими методами без операції. Офісові години: щоденно від 2 до 6, в понеділки і четверги від 2 до 8. ТОВРИМО ПО УКРАЇНСЬКИ. D.R. ВЕНЛА ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СПЕЦІЯЛІСТ 28 W. 89 St., New York City.

БОЛІ НІГ Рани на ногах, опухлі ноги, набряклі жили, болячі ноги, флебітис (запалення жил), напухлі або болячі коліна чи кісточки і ревматичні ноги успішно лікуємо новими європейськими методами без операції. Офісові години: щоденно від 2 до 6, в понеділки і четверги від 2 до 8. ТОВРИМО ПО УКРАЇНСЬКИ. D.R. ВЕНЛА ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СПЕЦІЯЛІСТ 28 W. 89 St., New York City.

БОЛІ НІГ Рани на ногах, опухлі ноги, набряклі жили, болячі ноги, флебітис (запалення жил), напухлі або болячі коліна чи кісточки і ревматичні ноги успішно лікуємо новими європейськими методами без операції. Офісові години: щоденно від 2 до 6, в понеділки і четверги від 2 до 8. ТОВРИМО ПО УКРАЇНСЬКИ. D.R. ВЕНЛА ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СПЕЦІЯЛІСТ 28 W. 89 St., New York City.

БОЛІ НІГ Рани на ногах, опухлі ноги, набряклі жили, болячі ноги, флебітис (запалення жил), напухлі або болячі коліна чи кісточки і ревматичні ноги успішно лікуємо новими європейськими методами без операції. Офісові години: щоденно від 2 до 6, в понеділки і четверги від 2 до 8. ТОВРИМО ПО УКРАЇНСЬКИ. D.R. ВЕНЛА ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СПЕЦІЯЛІСТ 28 W. 89 St., New York City.

БОЛІ НІГ Рани на ногах, опухлі ноги, набряклі жили, болячі ноги, флебітис (запалення жил), напухлі або болячі коліна чи кісточки і ревматичні ноги успішно лікуємо новими європейськими методами без операції. Офісові години: щоденно від 2 до 6, в понеділки і четверги від 2 до 8. ТОВРИМО ПО УКРАЇНСЬКИ. D.R. ВЕНЛА ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СПЕЦІЯЛІСТ 28 W. 89 St., New York City.